

KIS HIRAP

OLGA KANÁRIJA. (Lásd a 174. l.)

AZ ARANY KERESZT.

(Vége.)

JOLÁNKA is indult másnap kora hajnalban s szaporán gyalogolva, déltájban végre megérkezett a városba. Nem nézte most a fényes bolti kirakatot s egyéb látnivalókat, hanem egyenesen az aranymíves boltjába ment s ott eladásra kínálta az arany keresztet.

Az aranymíves kezébe vevén az ékszer, gondosan megvizsgálta s midőn látta, hogy valóban arany és a drágakövek rajta igazi rubintok, gyanakodva nézett a leánykára. Hogyan juthat ilyen egyszerű, szegény leány olyan drága ékszerhez? Ezért hát kérdé:

„Kié ez az arany kereszt?”

„Az enyém,” felelt Jolánka nyiltan.

„És mikép jutottál hozzá?”

Ekkor a leányka elmondott mindent, amit magáról tudott, — hogyan találták kicsiny korában az erdőben, hogyan növekedett ott föl stb. És amint ezt elbeszélte, az aranymíves mindig nagyobb figyelemmel és bámulattal hallgatá s mikor Jolánka befejezte történetét, az aranymíves fölugrott és izgatottan kérdé:

„De igaz-é mindaz, a mit beszéltél?”

„Igaz,” felelt a leányka, kissé csodálkozva e kérdésen és az aranymíves izgatottságán.

Az aranymíves, egy kedélyes jó öreg ur, ekkor gyorsan egy szekrényhez lépett s abban mindenféle régi írássok, hírlapok közt kutatgatott, míg végre

egy hírlapot elővonnán, abból olvasni kezdett valamit s minduntalan egybe-hasonlítani látszott a keresztet azzal amit olvasott. Végre fölkiáltott:

„Ugy van! semmi kétség! Mily szerencsés véletlen!”

Ezután a kereszt közepén levő rubint-rózsa körül próbálkozott, míg egy kis zár föl pattant — s egy kicsided arczkép tűnt elő egy fiatal nő képe. Azt lehetett volna mondani, hogy Jolánka arczképe, annyira hasonlított hozzá. Az öreg aranymíves azonban tudta, hogy nem az, hanem Jolánka édes anyja fiatalabbkori arczképe. Hanem az öreg, ámbár alig fért bőrébe örömeiben, nem szólt semmit a bámulva ott álló leánykának; behívta egyik segédét, valamit sugott a fülébe, s aztán Jolánkához fordulva mondá:

„Kedves leányom, ülj le kissé. Várnod kell itt néhány perczig. Valami fontos ujság vár reád.”

Jolánka tehát leült és várta, mi lesz az a fontos ujság. Körülbelül félóra múlva végre nyílt az ajtó s egy már idős nő lépett be férjével. Jolánka tiszteletteljesen fölállt, hogy köszönjön az úri látogatóknak, hanem e pillanatban a belépett nő hangos sikoltással előrohant s karjaiba szorítva Jolánkát, zokogva kiáltá:

„Jolánkám! Az én leányom! Az én elveszett kedves gyermekem!”

Azután a másik, az az idegen ur fogta karjaiba a leánykát s így ölelkeztek, csókolóztak sokáig s Jolánka hamarjában alig tudta, mi történik vele. Lassan lassan aztán megértette.

hogy most már végre megtalálta szüleit, meglátta mamáját és igazi atyját is, aki Vári ur volt, egy gazdag birtokos.

Miután a derék aranymivesnek, a ki figyelmességével e szerencsés fölfedezést előidézte, hálás köszönetet mondtak, az örvendező szülők magukkal vivék megtalált lányukat kastélyukba s itt aztán elbeszéltek egymásnak a történeteket. Jolánka megtudta, hogyan szakadt el a szülei háztól. Atyja egy gonosz cselédet valami csinyért elkergetett szolgálatából s a rozszelkű ember azal állt boszút, hogy a három éves kis leányt elrabolta s az erdőben fenevadaknak dobta, — s terve bizonynyal sikerül, ha a kis leány véletlenül András gazdának közeli házikóját meg nem pillantja s ösztönszerűleg oda nem megy. Ekként, mint tudjuk, az öreg András gondjai alatt szerencsésen növekedett.

Mikor mindent elbeszéltek egymásnak, Jolánka egyszerre megemlékezett András gazdáról. Szinte pironogatta magát, hogy a nagy öröm közepette megfeledezett jóltevőjéről. Elmondta szüleinek, mennyi hálával tartozik a jó öregnek, ki most betegen fekszik. A hálás szülők rögtön befogattak és mindhárman, — Jolánka és szülei, — kikocsiztak az erdőbe András gazdához. A jó öreg örült is Jolánka boldogságának, de busult is, mert így hát többé neki nincs leánya, — megint elhagyatott marad.

„Oh nem kedves barátom!“ szolt Jolánka apja. „A ki gyermekemet meg-

mentette s belőle oly derék leányt nevelt, annak talán ugyanolyan jogai vannak, mint nekem. Velünk jön tehát, öreg barátom, házamban fog lakni ezentúl, nekem testvérem lesz. Jolánkának pedig apja, úgy mint eddig — és így két papája lesz ezután leányomnak?“

„Nem! akkor én nagyapa leszek,“ szolt András gazda boldogan. „Jó lesz, leányom.“

„Pompás, kedves nagyapa!“

Ezzel mind a négyen fölültek a kocsira s Vári ur kastélyába tértek, hol nagy ünnep volt a szerencsés esemény alkalmából. És azóta boldogan élnek mai napig.

TAPSI TÖRTÉNETE.

(Képekkel a 164. és 165. lapokon.)

ki vagy mi volt Tapsi? Sem több, sem kevesebb mint egy piczike tengeri nyulacska, melyet még alig néhány hónapos korában hoztak hozzánk.

Akkor falun laktunk, egy kis erdőcske közelében. Négyen voltunk testvérek s mindnyájan roppantul megörültünk Tapsinak, ki ekkor még oly piczinyke volt, hogy kényelmesen befért a kabátom zsebébe.

Mindjárt első nap beblzonyította Tapsi, hogy életre való ficzkó, mert a répát és salátalevelet, melyet a szakácsnétól kértünk számára, roppant jó étvágygyal megette, aztán egy csomó szénában kényelmesen elhelyezkedett

és elaludt. Rögtön hozzáfogtunk, hogy számára házikót építsünk. Találtunk egy ócska ládát, ezt szétszetőd s pompás házacskát csináltunk belőle, puha fűvecskével kipárnáztuk, tettünk bele répát, gyöngye salátalevelet, — szóval, valóságos királyi palotát készítettünk. És Tapsi, ki csak félzemével aludt, a másikkal pedig ránk pislogott, mihelyt a házikó elkészült, fölugrott és besont palotájába, ekként megmutatván nekünk, hogy tökéletesen megértette, mi célra való a házikó.

E naptól kezdve aztán pompás dolga volt: Tapsinak. Házikója közel volt a zöldséges kerthez és Tapsi barátunk csakhamar megtalálta az utat a jó

zsöngye káposztához és salátához. A kertész szidta és kergette a torkoskodót, fenyegette, hogy agyonüti, — de Tapsi, bizván a mi védelmünkben, azért csak folyton járt lakomázni a konyhakertbe. Ha jóllakott, visszabandúkolt házikójába és mert semmi fontos dolga nem volt,

lefeködött hosszú fülére és nagyokat aludt. Persze, hogy ilyen basa-élet mellett ropant gyorsan fejlődött s csakhamar olyan kövér lett, mint valami makkon hizlalt kis malacz.

Különben nem mondok igazat, ha azt mondom, hogy Tapsinak semmi dolga sem volt. Volt dolga, még pedig az, hogy minket gyermekeket mulatasson. Ez természetesen olyan munka volt, melyet nagyon szívesen végzett, mert ő maga legjobban mulatott mellette.

Volt egy piczike kocsink, ebbe befogtuk Tapsit lónak. Készítettünk számára gyepelöt, istrángot s a kis bohó állat nagyon mulatóságon vonszolta a kis kocsit. Egy na-

pon azonban megijedt valamitől s hanyatthomlok futásnak indult gyepelöstül, szekeresetül ki az erdőbe, tüskön bokron át; mi utána rohantunk, de csak nagy sokára tudtuk utólrni, midőn fáradtan egy bokor tövében pihent. A koci darabokra tört s Tapsi egész testében

TAPSI. (Lásd a 163. l.)

reszketett, bizonyosan annak tudatában hogy rossz fát tett a tűzre és büntetést érdemel. Hanem mi örültünk, hogy rátaláltunk Tapsira s nem büntettük; de a kocsiba sem fogtuk be többé.

Kis gazdáin és számos ismerősein kívül volt Tapsinak egy jó barátja is — még pedig négylábu jó barátja:

egy kicsi kutyácska, mely alig arasznyi magas volt, Matilda nővérem kedvencz ölebecskéje, melyet Matilda után Matinak nevezünk.

Mati majdnem olyan idős volt, mint Tapsi, nagyon vidor, fúrge s a két kis állat mindjárt kicsi korában barátságot kötött. Együtt aludtak a házikóban s már korán reggel ezerféle bohó tréfát csináltak egymással, este egymáshoz simulva aludtak el s napközben is mindig együtt játszottak. Legkedvesebb játékok volt a „nyul és kopó.“ Tapsi ugyanis kiment a közeli erdőcskébe s elbujt a bokrok közé; Mati utána lopózott s addig kutatott, szaglálózott, míg

ráakadt a rejtőzöre; ekkor Tapsi nagy ugrásokban szaladásnak indult s bokorról bokorra futott, a kutyácska meg utána, míg végre Tapsi a ház felé közeledett s nagy sietve berohant házikójába, hova Mati lihegve érkezett utána. Ott aztán birkóztak, enyelegtek, de soha sem bántották egymást.

Mi gyermekek persze szintén sokat játszottunk Tapsival s ő is szeretett minket; szívesen ült ölben, megette a répát, káposztalevelet kezünkől, csak Fannika hugomat nem szerette, mert ez mindig édessüteménnyel kínálta, ami Tapsinak nem kellett; ezen meg a kis leány boszankodott, mert meg nem foghatá, hogyan szeret-

heti valaki jobban a zöld levelet a cukros süteménnyel. A leányok csináltak neki szép piros nyakkötöt is és ez nagyon tetszett Tapsi barátunknak.

Ily élet mellett Tapsi barátunk persze nem cserélt volna akár egy török basával sem s ki tudja, mi lett volna

MATILDA ÉS MATI. (Lásd a 164. l.)

még belőle, ha a sok szerencse után szörnyü balsors nem éri utól kis pajtásunkat.

Egy napon Tapsi ismét kísértelt az erdőcskébe és lakmározott az illatos füvekben, midőn egy kutyát pillantott meg. Azt hitte, hogy ez bizonyosan a kis Mati valamely pajtása és játszani akar. Tapsi mindig kész volt a játékra, most is tehát oda fut a kutyához, inceskedik vele s aztán elbujt egy bokorban. A kutya — jól kitanított kopó — rögtön utána indult és csaholva kergette egyik bokorból a másikba.

„Ahá, szépen indul a mulatság.“ gondoló Tapsi, „jól gyanítottam, ez valami jó ismerőse Mati czimborámnak; jó tréfa lesz.“

Kergetőztek bokorról bokorra, Tapsi rendkívül jól mulatott, de végre megelégelte és szokása szerint haza akart osonni házikójába. De amint a ház felé indult, egy vadásznak akad utjába, egy valóságos vadásznak, ki puskát tartott kezében. Tapsi semmi rosztat sem gyanít, a vadász orra előtt fut el, a vadász pedig nem veszi tréfára a dolgot és lő, Tapsi nagy bukfenczet vetett, még egyet ugrott s aztán holtan terült el a földön, a kopó pedig odarohant, szájába fogta és a vadászhoz vitte.

A lövésre mi is kiszaladtunk s képzelhetitek, mily rémülettel láttuk sorsát. Matilda hugom rögtön el is ájult.

A vadász kissé zavartan nézte, mit lőtt s én sirva mondtam neki:

„Oh uram! Mit tett ön! Agyonlőtte szegény Tapsit, a szegény ártat-

lan, jó Tapsit! Ez valóságos gyilkosság!“

„Bocsássák meg“, felelt a vadász, „azt hittem, hogy vad nyul.“

Vad nyul! a mi Tapsink, kinek piros bársony nyakkötője volt!

Sokáig sirdogáltunk, de végre sem támaszthattuk föl többé kedves nyulacskánkat. Eltemettük tehát szépen a kertbe egy szomorufüz árnyékába és még nagyon sokáig könyezve emlegettük.

Kovács Pista.

A Z E L S Ő L É P É S .

(Képpel a 172. lapon.)

Kis hugocskám, most tegyed meg
A te első lépésedet.
Iczegj-biczegj, te kis bamba,
Ide hamar a házamba!

Ne félj semmit! Bal lábadat
Jobbik lábad után rakjad.
Ne ijedezz, csak bátor légy —
No egy, kettő! — no három, négy!

Te kis mókus, habozva állsz:
Mari nénéd hátul vigyáz!
Nézz no bátran a szemembe,
Igy szaladj be az ölembe!

Ajtóban vár édes apa,
A munkából most tér haza.
Megörül majd, hogy kis Eszti
Lábacskáját gyorsan szedi.

Még most csak bizogsz eléje,
Holnap bátran mégysz feléje,
Holnapután már azt látja
Hogy futván ugrol nyakába.

TALÁNY.

B-vel jóizün eszed,
K-val mersz vele vizet,
K és **B** nélkül pedig,
Lányka, vigan pörgeted.

A MEGZAVART LAPDÁZÁS.

„KEEVES mama, mondjad csak, — mikor kell valakit gyűlölnünk?“

„Minő kérdés ez Imre! Gyűlölni nem kell soha senkit sem!“ felelt a mama.

„Oh dehogy! Gyűlölnünk kell azt, a ki gyűlöltre méltó, a

milyen p. o. Mezei Sándor egyik iskolatársam. Gyűlölöm szívemből s a többi fiuk is épen úgy gyűlölik.“

„Édes fiam! Csupán egyet kell gyűlölnünk, és ez a bűn“, szolt Imre anyja komolyan.

„Igen, és a kik roszelekküek, gonoszak, azokat is,“ felelt Imre tüzesen.

„Ha ez alatt talán valamelyik iskolatársadat érted, akkor nincs igazad.“

„Oh kedves mama! ha ismernéd Sándort! Szörnyü fiu ám, — úgy gyűlölöm, hogy még!“

„Akkor igazán sajnállak.“

„Engemet? Mert egy gonosz embert gyűlök?“

„Mert gyűlölöd felebarátodat.“

Imre kissé meghökkent s el is pihent, de nem vallotta magát legyőzöttnak s leülvén egy zsámolyra, folytatá:

„Tudod, édes mama, hiszen én nem akarnék Sándornak valami nagyobb bajt okozni . . . hanem hát . . . no hiába, nem szenvedhetem, gyűlölöm.“

„Ezzel pedig rosztat cselekszel.“

„Oh, de kedves mama nem tudod ám, milyen gonosz dolgokat követ el az a Sándor!“

„De azt sem tudom, miféle jó cselekedeteket visz végbe az én Imre fiam.“

„Én . . . én? . . . A gonoszokat gyűlölni szintén jó cselekedet.“

„De még jobb nekik megbocsátani.“

Itt félbeszakadt a beszéd, mert két piczinke leány rohant jókedvüen kiáltozva és ugrándozva a szobába, és amint Bettike és Nettike megpillanták a zsámolyon ülő Imrét, rögtön az jutott eszükbe, hogy Imre pompás medve volna s itt a szobába nagyszerü medveadászatot lehetne rendezni. Imre ráállt a tréfára s azonnal megkezdte szerepét, négykézláb és rémséges bömböléssel mászván ide-oda a szobában, úgy, hogy bizonyára mértföldnyi körületben nem volt ilyen szörnyüség medve; hanem olyan bátor vadász sem sok volt, mint Bettike és Nettike; csöppet sem félték a veszedelmes medvétől s utoljára bizony még a hátára is ráültek.

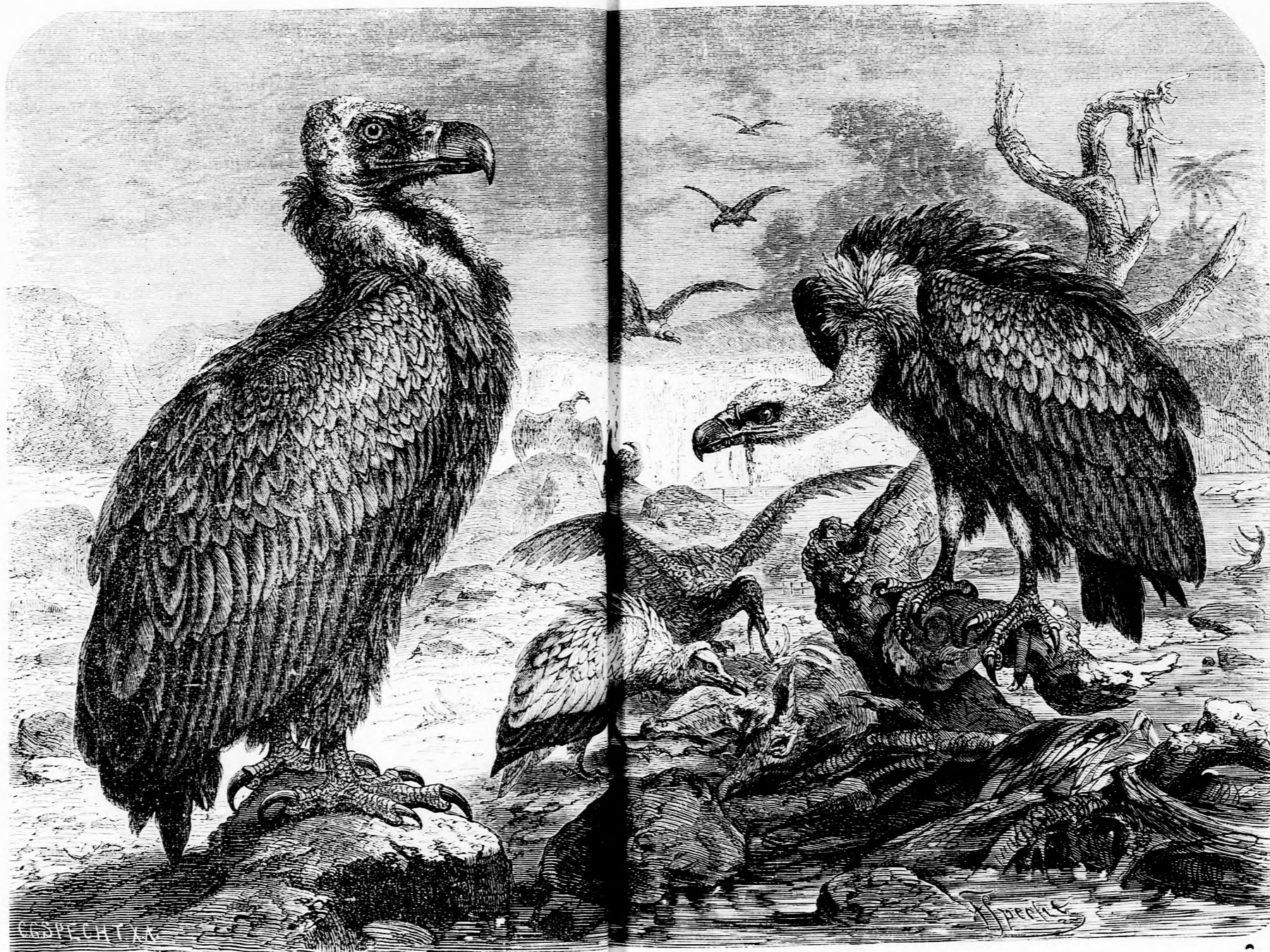
Mialatt a gyermekek ily vigan vadásznak, lássuk, mi adott okot arra a beszélgetésre, melyet Imre barátunk az imént folytatott mamájával.

A városkában, hol Imre lakott és iskolába járt, az iskolaépület mellett szép tágas tér nyilt s a pázsiton a fiuk nyaranként széles jó kedvvel lapdázgattak, — amire azonban a tanártól csak azon föltétel alatt kaptak engedélyt, hogy vigyáznak és a szomszédos házak ablakait be nem verik a lapdával. —

mert ha ez megtörténik, vége a mulatságnak; erre pedig annál inkább kellett vigyázni, mert a tanító ott lakott az iskolaházban és mindjárt megtudta, ha a fiuk valami csinyt követtek el.

Ugyanezen délután tehát a fiuk ismét lapdázásra használták a szünnapot s a nagy téren javában folyt a csata, zaj, nevetés, kiabálás, úgy hogy a kis leányok a szomszéd házakból szinte irigykedve néztek ki és szerettek volna a vig multozók közé vegyülni.

Imre barátunk kitűnően értett a labdázáshoz és ma valóságos csodákat művelt;

A LÉG SÍR. (Lásd a 173 l.)

ő volt az egyik csapat vezére s nagyon ügyesen vezette se regét és ezért lelkesült éljenekben részesült. Hanem az ellenfélnek szintén derék parancsnoka volt ám, még pedig senki más, mint Sándor, kit Imre oly gonosz, rosz fiúnak festett és gyűlölt; Sándor körülbelül olyan idős volt mint Imre, ropant szeplős, vörhenyes hajú, — a miből persze még semmiképen se következik az, hogy gonosznak kell lennie, mert a szeplőnek és vörhenyes hajnak semmi köze a szív jóságához. De Sándor kitűnő lapdázó volt és most, mint az ellenfél

parancsnoka természetesen arra törekedett, hogy győzelmet nyerjen Imre és csapata fölött.

A játék tehát javában folyt, Imre vitézül megállotta helyét s pajtásai bizony remélték, hogy győzni fognak Sándor minden erőfeszítése daczára. Egyszerre azonban Imre hibás ütést tett s a lapda a cél helyett egy szomszéd ház felé röpült, még pedig egyenesen neki az ab-

laknak, csö-
römpölvé
összetörte az
ablakot s az
ott ülő Bor-
bála nénit
ugy orron
ütötte, hogy
a szegény asz-
szony majd
elájult ijedté-
ben.

Ez már
nagy baj volt.
A fiuk tud-
ták, hogy ha
a tanító meg-
hallja a dol-
got, vége a mulatságnak.

„Oh te ügyetlen!“ kiáltá Pali az ellentáborból. „Most vége a játéknak!“

Imre azonban csakhamar visszanyerte bátorságát s nevetve mondá:

„Dehogy vége! Visszahozom én a lapdát. Merek ám én bemenni Borbála nénihez!“

„Éljen Imre! Imre derék gyerek!“ kiálták pajtásai.

„Csak csöndesen, mert a tanító ur meghallja és akkor csakugyan mindjárt vége volna a játéknak.“

Imre bátran nekiindult s a fiuk egy része követte az ajtóig; Imre be-
ment, a többiek pedig aggódva lesték a lapda visszaszerzését.

Borbála néni épen az ajtóban állt és képzelhetni, hogy épenséggel nem valami jó kedvében volt, midőn Imre odalépett ele-
jébe.

„No, gyönyörű fiuk vagytok, mondhatom, szépen tudtok emberséget! Ez nektek mulatságos tréfa, ugy-e, kis urfi?“

„Nem biz'a, Borbála néni,“ szölt Imre zavarodottan, „nagyon sajnál-

juk a dolgot . . . nem szándékosan tettük, igazán nem. Az ablakért szívesen fizetek, van annyi zsebpénzem . . . csak arra kérem, adja vissza lapdánkat és ne szóljon semmit a tanító urnak.“

„Megfizeted az ablakot? Nagyon szép! Hát az én beütött orromat ki fizeti meg?“

Szegény Imre kétségbeesett pillantást vetett Borbála néni orrára mely

VERÉB URFI. (Lásd a 173. l.)

valóban egészen vörös és dagadt volt; ezen már csakugyan nem tudott segíteni.

„Sajnálom. . . igazán nagyon sajnálom . . .“

„No jól van, Isten neki! Itt a lapda, de máskor aztán jobban vigyázzatok!“ szólt a jószívü Borbála néni.

Imre megköszönte szépen, aztán gyorsan eliramodott, de csak a kapuig ám, — mert ott várta már a tanító, még pedig nagyon szigorú arczczal. Midőn Imrét megpillantá, így szólt:

„Imre! Te vétettél egy szigorú parancsom ellen, kárt és kellemetlenséget okoztál; ti többiek pedig bűnrészesek vagytok. Büntetésül rögtön hagyjátok abba a játékot és menjetez haza s ma egész nap senki se merjen kilépni az utcára!“

A tanító oly szigorúan szólt, hogy hasztalan lett volna minden mentegőzés s miután a tanító távozott, a fiúk is oszladozni kezdtek. Nagy volt azonban boszuságuk a multság félbeszakítása miatt s néhányan Imrét vádolták, mások a tanítót, ismét mások pedig Sándort, kire ráfogták, hogy ő árulta el a dolgot a tanítónak, csupán azért, mert látta, hogy nem ő lesz győztes, tehát ily módon akarta félbeszakítani a csatát. Imre ezt mindjárt el is hitte s ő és az ő pajtásai hevesen kifakadtak Sándor ellen, szidalmazták, míg Sándor nyugodtan csak azt ismételte, hogy ő nem szólt a tanítónak, annál kevésbé, mert meg volt győződve, hogy ha tovább foly a játék, ő lesz győztes, nem pedig Imre.

A társaság tehát szétszlott és természetesen senki sem volt boszusabb mint Imre, ki most szentül hitte, hogy Sándor csupa gonoszságból zavarta meg a játékot. Ezért mondá ama szavakat mamájának. Hanem mikor este lefeküdt s eszébe jutott mindaz, amit a mama mondott, kissé nyugtalankodni érzé lelkiismeretét. Hátha még sincs igaza? Hátha nem oly szép dolog az a gyűlölködés? És főleg, hátha Sándor nem hibás? Akkor már épen bűn is, amit ellene mondott. Ezt szerette volna Imre megtudni, és azt is, valjon a többi fiúk is úgy gyűlölik-e Sándort, mint ő. Másnap, harmadnap persze az iskolában sok beszéd és vita volt a megzavart lapdajátékról, de Imre úgy tapasztalta, hogy bizony esze ágában sincs senkinek Sándorra akár csak haragudni is. Egy héttel később pedig már mindenki elfeledte az egész dolgot s csak Imre maga tanakodott még mindig, valjon csakugyan olyan gonosz, gyűlölni való fiú-e az a Sándor, a milyennek ő hiszi? Sándor pedig ezalatt egészen nyugodt maradt; látta, hogy Imre görbe szemmel néz rá, kerüli, gyűlöli; de mert lelkiismerete nyugodt volt, bátran nézett szemébe mindekinek, a gyűlölséget azonban épen nem igyekezett hasonlóval visszafizetni.

Mintegy tíz napja mult már ama pórul járt lapdázásnak, midőn egy napon Imre kilépve a kapu elé, ott látta apja kocsiját és lovait, de a kocsis egy pillanatra valahová távozott. Imre ropantul szeretett a lovak körül lenni, bakon ülni, hajtani s most mindjárt

eszébe ötlött, hogy fölül a bakra, kezébe veszi a gyeplőt és úgy tesz, mintha kocsikáznék. Meg is tette. — de a lovak komolyra vették a dolgot s megindultak, még pedig sebes végtatva s Imre ijedten vevé észre, hogy nem bírja a tüzes állatokat fékezni. Egy utczasaroknál aztán a lovak valamitől megvadultak s veszettül nyargaltak végig az utczán, míg Imre halálsápadtan ült a bakon s várta a veszedelmet; leugrani nem mert, — ha pedig a kocsi valamibe beleütődik, izzéporrá törik s Imrét is agyonüti. Az emberek ijedten álltak félre, senki sem mert a lovak elé lépni s Imre már elveszettnek

hitte magát, midőn egy-

szerre egy vörhenyes haju, de izmos fiu leugrik a járdáról, belekapaszkodik az egyik ló kantárjába és saját élete veszélyeztetésével addig húzza, rángatja, míg a ló lassabban kezdett menni; ekkor többen is odaugrottak s megállították és Imre minden nagyobb baj

nélkül, de holtra ijedten leszállhatott a kocsiról. Az a bátor, önfeláldozó fiu pedig — Sándor volt.

Imre hálásan is, szégyenkezve is állt ott s alig tudta, mily szavakkal köszönje meg élete megmentését annak, kit eddig mindenáron oly gonosznak akart tartani. De Sándor könnyített a

dolgon; midőn látta, hogy egy ember már gondoskodik a lovakról, vezeti azokat haza, ő maga Imréhez lépett és szólt:

„Remélem, nem történt semmi bajod?”

„Hála Istennek és a te bátorságodnak, semmi bajom. Oh Sándor, mennyire szégyellem magamat előtted! Oly rossz voltam irányodban, gyanúsítottalak, gyü-

löltelek. — s te így fizetted érte.”

„No bizony! Szót sem érdemel. — Hanem ha úgy akarod, legyünk ezentúl jobb barátok. Én soha sem haragudtam reád.”

És Imre ezután valóban barátja lett Sándornak. Belátta, hogy nem sza-

AZ ELSŐ LÉPÉS. (Lásd a 166. l.)

bad a
után
hanem
hatatl
dalom

bad a külszin vagy a pillanatnyi harag után indulni s nem csak az iskolában, hanem később egész életükön át eiváthatatlan társak lettek, örömben és fájdalomban hiven osztozva egymással.

A L É G S I R Á S Ó I.

(Képpel a 168—169. l.)

Csőre görbe, karma éles,
Nyaka kopasz, feje tar;
A gallérja kócos, borzas,
Kusza, kicsi rajt a far.

Büszke sasnak torzképe vagy,
Kány a, te mohó madár!
Akkor örülsz, mikor holttól,
Dógtól bűzös a határ.

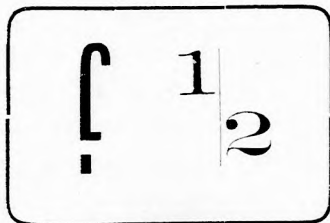
Rikácsoló rut szavaddal
Szállsz a csatatér fölött,
Éles szemed lakomát vár
A még vonagló között.

Fönt a hegyen, hol a vadász
Zergét löve elbukott:
Vadászban is, zergében is
Egyszerre lész falator.

Karmod erős, szárnyad lomha,
A gyomrod bő, mohó, nagy —
Kány a, te a levegőnek
Szörnyű sirásója vagy.

S Z Ó T A L Á N Y.

— Boga Károlytól. —

V E R É B U R F I.

(Képpel a 170. l.)

NE ismerné a verebet? Az iskolás diák vagy leányka, ha még oly rosszul tudja is természetrajzi leczkáját, — annyit mégis tud, hogy a verebet ismeri.

A vereb a madarak közt valóságos cigány. Rubája a lehető legegyszerűbb, egy színű szürke, minden czifraság nélkül, nem látszik rajta sem por, sem eső, bátran járhat porban, sárban, kéményben. Feje nagy, tekintete merész s nem fél semmitől; ha elkergetik, százszor is visszatér egy helyre, a hol valami jó falatot sejt. Csőre vastag, erős, hangja rikitó s beszéde egészen parasztos; nem igen törődik azzal, hogy szépen daloljon, mint más tisztességes madár; csak csicsereg folytonosan és lármáz sokat, mert nagyon veszekedő természetű s családi dolgairól oly hangosan disputál, hogy a szomszéd határban is meghallani. Az emberek iránt sem sok tiszteletet mutat, nem kérdi, szabad-e ide vagy oda fészket raknia, hanem fölüti tanyáját sokszor akár a ház ablakában is. És milyen fészek ez! Mindegy neki, akármiből csinálja. Szalma, czérna, papirdarabok, szőr, toll, dudva, — mind jó neki, — valóságos cigányputri. Hozzá még rettentően torkos, megeszik mindent, a mi elébe kerül s néha bizony kárt is tesz az asztagokban.

Könnyelmű, gondatlan madár, egyik napról a másikra él, nem törődik a jövővel, nyáron bőségben uszik, télen koplall, — de azért mindig jó kedvűen csiripel.

Ilyen vereb urfi.

OLGA KANÁRIJA.

(Képpel a czimlapon.)

LEGKEDVESEBB madárka, melyet valaha láttam. Tolla sárga, csak farkán és szárnyain van egy kis fekete pont s Olga ezt így sokkal szebbnek találja, mintha egészen tiszta sárga volna. Rendkívül élénk és bátor madárka, szembébe néz minden embernek s kis urnőjének kezén röpdös, a czukrot pedig szájából veszi ki. Hangja nagyon kellemes, nem olyan visító éles, mely reggel az egész házat föllármázza, hanem lágy, hangzatos s dalolását mindenki örömmel hallgatja.

Május hóban történt, hogy Olgának egyik barátnője, ki hosszabb időre elutazott, az ő kedves kanáriját szintén Olgára bízta. Olga a két madárkát egy kalitkába tette s a mama tanácsára aztán tett puha fűvet, pamutot, pelyhet, mohát és czérnaszálakat is a kalitkába. És ime, a két madárka azonnal munkához látott, összehordozták a fűvet, pelyhet, mohát és roppant szorgalommal építettek maguknak fészket, mely négy nap alatt szépen el is készült. És alig mult ismét néhány nap, Olga nagy örömére négy piczike kis tojás volt a fészkekben, fehér, vörös petyecskekkel s a kanárik fölvaltva ültek a tojáson, hogy kiköltésük kicsinyeiket. Reggelenként kítették a kalitkát a napra, megre és végre nagy örömünkre egy reggel a tojások

helyett négy piczike apró jószágot találtak a fészkekben, — a kicsi kanári madarakat.

Olga most még nagyobb gonddal ápolta kicsinyeit s különösen figyelemmel készíté el számunkra az eledelt apróra vagdalt kemény tojásból, kenyérből és kendermagból; hozzá néha még főtt répát is vett s mindezt jól összekeverve tette a kalitkába; időnként zsenge füvecskét is kaptak és így szépen fejlődtek.

Mikor a kicsinyek már annyira nőttek, hogy maguk tudtak enni, Olga külön kalitkába tette őket s ezután keményre főtt tojás sárgáját, fehér kenyeret, főtt magot kaptak s ettől ugyancsak megerősödtek. Mikor aztán egészen megtollasodtak, épen olyan eleséget kaptak mint az öregek.

A tollasodás, vagyis inkább tollcserélés (vedlés) nagyon szomorú idő szegény kanárikra. Ilyenkor egészen szomorúak, régi tolluk borzas, kihull s szegénykék fájnak és oly gyengék, hogy nappal is alusznak. Olga ekkor kította őket a napra, óvta őket a szélről és léghuzamtól és még a rendesnél is jobb eledelt adott nekik: kétszersültet, tojást, kenyeret és összetört kendermagot, a vizökbe pedig egy kis sáfrányt vagy édes gyökeret áztatott. Így aztán pompásan kiállották a vedlést, szépen megtollasodtak és most oly gyönyörűek, hogy Olga alig tud tőlök rövid időre is megválni.

F Ü R D Ő - K Á D.

Szövege: a „Kis Lap“-ból.

Dallama **Kohányi** bácsitól.

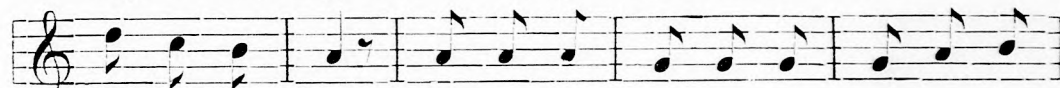
Mérsékelve

An - dor - ka, An - dor - ka für - de - ni fog. Ni - ni hogy

meg - ő - rül, hogy mo - so - lyog! Itt van a, itt van a

nagy öb - lü kád. Ab - ban fü - röszt - jük hát az An - dor-

kát. Néz - zé - tek mily vi - téz, bá - tor gye - rek! A - bi - zony.

kis An - dor fél s pi - tye - reg. Néz - zé - tek mily vi - téz,

bá - tor gye - rek! A bi - zony kis An - dor fél s pi - tye - reg!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Nagy-abonyi kis tanulók. A „Kis Lap“, mióta fönáll, sohasem adott okot oly kértelyre, mintha bármely oldalról érkezett küldemény ne nyerte volna meg az illető választ. Azért hát csak akármikor! — **B. Ujváros, S. Gy.** Nem emlékezünk, hogy valami dolgozatát vetjük volna. — **Szápáry testvérek.** A Lőrincz

földadványa hiányos a Györgyé meg korát meghaladt érettségre mutat. Mit tegyek? — **Lovrich Aranka.** A kedves küldeményt vettem s hova előbb viszonzom. — **Ilka** Mily gyors javulás! Valóban, te szeretetreméltó gyermek vagy. **Berta** halad. Mindketten örömemre szolgáltak. — **Kronstein Róza.** Nem lesz nagyon nehéz?

A SZENT HAJDANBÓL.

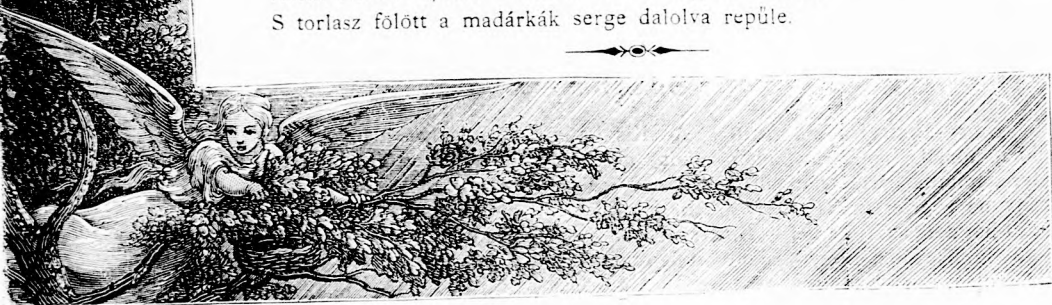
ÁBRAHÁM ÁLDOZATA.

MOTT Móriah hegyének csúcsán az új fatorlasz áll.
Fölötte a madaraknak nagy serege vijjongva száll.
Kit illet amott a torlasz? Kit a hosszú éles aczél?
Hol a juh? S ez áldozatban, szólj Ábrahám, mi lesz a czél?

A madarak nagyvijjongva a fatorlasz fölé szállnak —
„Jehovah, te parancsoltad! Ura életnek, halálnak!
Nem juhot, nem tulkot hozok — ime fia m! Itt hozám el!
Vére legyen dicsőséged bibora — halljad Izráel!”

És az apa kését rántja, — ekkor ime, nagyhirtelen
Fénysugártól körülfoltyva az Úr anygala megjelen.
„Ábrahám, Isten szolgája, ne tovább!” a hang így szóla —
Lát az Ur! Kiméld Izsákot! Késed legott vedd le róla!

Megértette jámborságod' s felhők felett a nagy Isten —
Szereti hogy dicsőségét, Ábrahám, te vallod itt len.
Áldás leszen rajtad! S ezzel az Úr anygala eltűne,
S torlasz fölött a madárkák serge dalolva repüle.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalor.